

Tím, co jsem až do teďka řekl, nechci naznačit, že by snad na šachtách a v bázích nebyla soudržnost. Byla tam.

Háček spočíval v tom, že jste soudržnost nepocítili, když jste byli – tak jako já – jenom havíř. Museli jste bejt havíř a ještě něco k tomu. Havíř a Pražák. Havíř a buzerant. Havíř a pašerák alkoholu. Havíř a fundák. Dokonce to platilo i takhle: fundák a havíř, pašerák a havíř. A tak dále.

Třeba to nebylo moc pěkně zařízené, ale jenom díky tomu tady teď sedím a vzpomínám na staré časy. Jinak by všechen ten kyslík vyletěl z mého sněhuláka tou pěknou dírkou, co jsem měl na prsou, už proto, že dovedla Kat by tu díрку pořádně rozšířil, takže by to nebyla dírka, ale díra jaksepatří.

Zabránili mu v tom – trochu se stydím to říct – citróni čili policajti; přezdívkou dostali podle barvy skafandrů, hádejte, jaká byla.

Najednou jich byly mraky kolem nás – tedy teď přeháním, ne opravdové mraky, ale pět jich bylo – a nemířili na nás psychinama, ale něčím onačejším: každý měl v pazourách bezzákluzovou rychlopalnou karabinu ráže 14,50. Pěkná ráže, jen co je pravda, a ty zbraně fungovaly tím spíš, že náboje byly výbušné.

Čistě teoreticky se těchhle zbraní mělo používat výhradně k lidumilným účelům, k odstraňování závalů především. Slavný zákon z roku 2032 zakazoval dopravu jakýchkoli zbraní na Lunu a nařizoval likvidaci všech bouchaček, které už tu byly. Ruční raketomet byl vyjmut ze seznamu zbraní a obvykle se jím skutečně likvidovaly závaly.

Jak vidno, jejich použití i k jinému než čistě lidumilnému účelu patřilo k věcem sice zakázaným, ale možným.

Citróni se vyznali ve své práci a nemrhali časem. Jejich ploštica se vyřítila zpoza dómu přepouštěcí haly, smýkla sebou těsně nad střechou baráku důlní technologie (ohně jejich trysek asi přismahly plastik na střeše, ploštica samozřejmě letěla v zakázaném výškovém nivu, ale komu žalovat o počínání pilota citrón-

ňácké ploštice) – a zarazila rovnou u naší roztomilé skupiny, která se chystala k pikniku pod širým nebem.

Ano, vyznali se v řemesle, tihle citróni, a jak jsem je neměl nikdy rád, v tuhle chvíli mi připadali andělštější než všichni cherubíni křesťanského nebe. Frajeři to byli stoprocentně. Ani se nepřiháčkovali k madlům, jenom se pevně drželi, a že to nebylo jen tak udržet se na ploštici, která dělá prudké oblouky, akceleruje a taky zastavuje na nejdější plamen.

Ohně přistávacích trysek zviřovaly prach, který tím žárem svítil, byl to strašný žár, úlomky roztavené horniny vztekly poletovaly kolem a bombardovaly měsíční povrch, ve vakuu padá všechno stejně rychle a já tenkrát nebyl na ten pohled zvyklej ani po půl druhým roce pobytu na Luně, to se ví, kolikrát já se dostal z dolu na povrch? Nejhorší na tom všem byl ten jekot křížence šakala a policejní sirény, co se ozval v přílbách celé naší party.

Tuhle fintu si mohli odpustit, alespoň pokud jde o mne. Byla to náhražka psychiny: protože ji nemohli použít proti lidem ve skafandru, měli možnost vstoupit do fónií po zvláštním okruhu, který nešel zablokovat, a výsledek? Kravál tak strašný, že vás připravil o rozum, stejně jako psychina.

Přitiskl jsem si dlaně na protržené místo skafandru. „Pomoc! Pomoc!“ křičel jsem. Byl jsem zoufalý. Úplně nesmyslně mě napadlo, že citróni nemohou moje volání v tom jekotu slyšet. Nenašlo mě, že jejich fónie spolehlivě filtruje kmitočty „signálu výstrahy“, jak se ten figl oficiálně jmenoval.

Z oblaku prachu se vynořil citrón s flaškou, na nic nečekal a díru ve skafandru mi zakryl bleskurychle polymerující pěnou.

Stalo se to všechno daleko rychleji, než to stačím odvyprávět, a sotva mi ten citrón zacelil díru ve skafandru, pilot ploštice odpálil tu tlakovou nálož, co policajti nosí u opasku svých skafandrů, a odfouknul ten prach stranou, aby bylo pořádně vidět, co se vlastně děje.

No a dělo se to, že účastníci pikniku tu stáli jako zkoprnělí, vinnej nevinnej, a všichni si bezděčně kladli dlaně na přílby, aby si zakryli uši. I já jsem si je tam teď dal, když už mi ten andělíček

můj strážníček ucpal díru ve sněhulákovi. Dodejme, že ten se hezky rychle změnil

ve strašně zlého citróna, protože pustil flašku na zem a strhl ze zad tu flintu, takže komplet celá pětice byla ozbrojená, mířila na nás, my stáli jako solné sloupy a pilot plošnice trůnil na svém verpánku a díval se na to divadýlko, určitě potěšeně, ale přesvědčit jsem se o tom nemohl, protože mu samozřejmě nebylo vidět do obličej.

Makáči na nedalekém povrchovém dole přestali vydělávat do-ruble, dokonce zastavili i skrejpry a určitě vyvalovali jaksepatří oči v bublinách svých sněhuláků, protože tohle už nebyla obyčejná poprava – tohle byla poprava přerušená, *executio interrupta*, jak by řekli staří latiníci (musím aspoň někdy v tomhle vyprávění ukázat, že jsem v podstatě vzdělanec).

Jekot ustal, jako když kramle spadne do tůně, rozhostilo se blažené ticho a znělo jako hudba v tom nejluxusnějším mohamedánském ráji, určeném pro nejzasloužilejší muslimy.

„Zasada, Nedomý, Bejček,“ ozvalo se ve fónii, „o tři kroky vpřed.“ Poslechli jsme jako pumprdlíci v Ústředním loutkovém.

„Vy ostatní... čelem vzad a odchod.“

Otočil jsem se. Strašně rád bych zadržel toho roztomilého maníka, který mi protrhl na hrudi skafandr, toho milánka, který si smrt zvolil za svoje hobby. Strašně rád bych mu serval bublinu, abych se mu podíval na obličej, strašně jsem si přál, aby se změnil v kapalinu vroucí ve vysokém vakuu.

„Ani hnout,“ velel přísný policajtský hlas. Jeho majitel se cvičil v rétorice v tom rakouském psinci, kde chovají bull-mastify. „Žádný blbosti. Bejček, Nedomý a Zasada zůstanou na fleku, ostatní si dají odchod.“ Měli nás spočítaný. Věděli přesně, kdo v té hře jede.

Chvilku se nedělo nic, leda to, že dva citróni mířili těma svejma rourama na nás a jejich tři kamarádi sledovali přes zaměřovací kříž odchod pořadatelů tohoto pikniku, všech, včetně mého přítele kata.

UVĚDOMIL JSEM SI, ŽE PO NIČEM NETOUŽIM TAK SILNĚ JAKO PO TOM,

abych se s tím chlapem ještě někdy potkal tváří v tvář. Všechny prachy bych za to dal, plnou sumu jedny stovky táců. Zůstal bych kvůli tomu i na Luně.

Když jsem si to uvědomil, zamrazilo mě v zádech. Ptal jsem se sám sebe: je tvoje nenávisť opravdu tak silná?

„Teď pomalu k vozidlu,“ pokračoval psi hlas. „První Zasada, pět kroků za ním Nedomy a dalších pět kroků Bejček.“

Poslechli jsme. Nic není tak přesvědčující jako upřený pohled bezzákluzových čtrnáct padesátek, a těch na nás teď čučel plný počet, všech pět – neklamná známka toho, že pořadatelé pikniku už prošli propustí a zmizeli v dómu.

Nekráčeli jsme zčerstva. Šlo nám to pomalu, co noha nohu mine.

„Pohyb, pohyb...“ zavrčel psomůž.

To zase ne, policajče, pomysleli jsme si všichni, i Bejček, který býval policajtem ještě dnes ráno. To zas ne. My pudem, protože musíme, ale nepřetrhmem se. To zas ne.

Usadili nás na zád' ploštice na ložnou plochu a jeden ten citrón si sednul k nám. Bouchačku si položil na klín, tou ošklivou stranou k nám, i když, po pravdě řečeno, nechtěl bych z téhle blízkosti dostat do prsou ránu vyrovnávací nálože. Zbylí čtyři si vylezli na plošinu, chytili se madel, a když se rozkročili, vážně vypadali jako sochy.

Ani jsme si pořádně nesedli, když se ozval znovu ten protivný zvuk, vtíravě nepříjemný kmitočet. Tentokrát ale zazněl tiše, ti-chounce jako bzučení komára.

Zněla z něho nějaká slova!

„Rozumíte mi? Zasado, zvedni ruku.“

Jerzy poslechl a hlásek se ozval znovu: „Ani slovo, nesmíte ani ceknout.“

Náš hlídač se ani nepohnul. Pilot startoval raketové motory. Ploštice začala protivně vibrovat. Nebyl jsem zvyklý na tahle vznášedla. Bude mi špatně, napadlo mě.

„Seberte mi bouchačku. No mně, samozřejmě!“ Náš průvodce nepatrně pohnul zbraní.

Bejček na nic nečekal, vrhnul se kupředu a popadl zbraň. Ještě štěstí, že její majitel rychle ucukl – Bejček by mu tím šklubnutím vyvrátil palce.

„Všichni ruce vzhůru!“ zařval. Jeho hlas bylo slyšet ve fónii nás všech. Policajti se otočili. Ploštica se nepřestávala třást.

„Výborně,“ pochvaloval si tenký hlásek. „Teď jim řekni, ať sestoupí.“

„Sestupte, ale pomalu a jeden po druhém! Zasado, ty slezeš a budeš jim odebírat zbraně. Jednomu po druhém! Naházíš je na ploštinu.“

„Tak je to správné,“ jásal hlásek na té protivné komáří frekvenci.

„Vy jste se zbláznili,“ ozval se psomuž. „Tohle je vzpoura. Teď už vám nepomůže vůbec nic, rozumíte? Ani Jednička vás nepřijme. Neblbněte, chlapi. Rozumíte? Friport snad přijme uprchlíky, ale s povstalcema po právu zatočí!“

„Nenechte se ukecat,“ zapípal komár. „Muslimové jsou i na Jedničce.“

Teď mi svitlo! Náš policajt – osvoboditel byl zakuklený muslimský fundák, člen stejného bratrstva jako Zasada! Právě makal na významném zkrácení povinného pobytu v muslimském pekle. Za obětavou pomoc spoluvěřícímu mu strhnou nějakých sto tisíc let trestu. Zase je o krůček blíž k ráji!

„Zasado, ty přece víš, na koho se na Jedničce obrátit. Řekni jo nebo ne.“

„Jo,“ ozval se Zasada.

Byla to zpropadeně složitá domluva.

Nás osvoboditel k nám mluvil na varovné frekvenci, kterou fónie policajtských skafandrů nedokázala přijmout. Jenže naše odpovědi slyšeli policajti všichni. Tak se stalo, že Zasadovo „jo“ si psomuž špatně vysvětlil.

„Takže souhlasíte?“ zaradoval se.

„Ne,“ odpověděl Zasada. To zase vyděsilo našeho osvoboditele, mohamedánského policajta.

„Tak jo, nebo ne?“ zapípal.

„No jo!“

„Tohle je jako u blbejch,“ poznamenal jsem. V tu chvíli už všichni policajti sestoupili z plošiny, a jak byli naučený, seřadili se do vyrovnaného řadu. Snad si ani neuvědomili, jak směšně to vypadalo.

„Aby bylo jasno,“ považoval jsem za nutné prohlásit k nastoupenému mančaftu, „neberte ohled ani na nějaký ‚jo‘, ani na ‚ne‘. My se ztrácíme z parády a dál si o nás už nedělejte starosti.“

Náš mohamedánský přítel citrón se připojil ke svým druhům. Náčelník mu nasadí bohovský nos za to, že si nechal sebrat bouchačku a umožnil tak útěk třem nebezpečným zločincům, ale co by pravověrný muslim neudělal, jen aby dostal vstupenku do ráje!

Osvoboditel zapípal na rozloučenou: „Aby bylo jasno, bratře Zasado, udělal jsem to jenom pro tebe, Alláh bude provázet tvoje kroky a bude tě ochraňovat při cestě na Bázi číslo Jedna. Na cestu jsem ti připravil dost potravin a kyslíku. Jsou to zásoby pro jednoho. Alláh ti pomůže zbavit se těch dvou nevěřících psů!“

Chvilku mi trvalo, než mi došlo, oč tady běží. Ale došlo mi to. Chtěl jsem k tomu něco důvtipného podotknout, ale vtom se ozval Zasada: „Jestli cekneš, Kubo, udělám do tebe díru.“

Tím chtěl říct: jestli se pokusíš našeho bratra shodit, zabiju tě. Mířil na mne bouchačkou, kterou prozřetelně sebral z plošiny, jednou z těch bouchaček, které já – neprozřetelně – na plošinu položil.

A taky novopečený muslim Bejček, jak jinak, na mě mířil. Zprvu mě to překvapilo, protože jsem opravdovost jeho víry nebral vážně, ale pak jsem si připomněl slova našeho citróna-zachránce, že i na Jedniče jsou muslimové a že Zasada ví, na koho se obrátit. Bejček s ním bude držet muslimskou basu, aby mu mohamedáni pomohli z rejže.

A mne, nevěřícího psa, hodí přes palubu. Úplně jasně jsem cítil ve všech nervech, jak v něm roste odhodlání, jak ho ukazovák svědčí, viděl jsem, jak pozvedá zbraň. Sbírá všechnu odvahu k tomu, aby mě zabil!

Kubo, Kubíku, řekl jsem si, jestli teď něco neuděláš, budeš na tom ještě hůř než prve, když ti tvůj přítel Kat roztrhnul tričko. Tenkrát jsi jenom umíral, ale teď budeš dočista mrtvej.

Nerozmýšlel jsem se dlouho. Stačil jeden jediný skok kupředu, a dřív než Bejček stačil přesunout záměrnou a náměrnou a takové ty přímky a křivky, které patří k balistice, zabral jsem za kliky, z trysek vytryskly plameny a ploštice vyletěla prudce vzhůru. Ještě štěstí, že kompjútr kontroluje ovládání a že dokáže zabránit nejhoršímu a udržuje polohu v mezích nějaké normy, jinak by můj první pokus o vysokou pilotáž skončil krachem.

„Neblbni!“ rozkřikl se Bejček. „Pusť mě k tomu! Vždyť s tím neumíš zacházet!“

„Umím, jak vidíš,“ odpověděl jsem. V tu chvíli jsme se už ocitli nějakých padesát metrů nad povrchem a letěli – kam? Pryč od Československa. Kdybych měl pokdy podívat se dolů, viděl bych celý ten komplex, jak se zmenšuje; už vypadá jako pavučina, už jako sněhová vločka, chladiče se žebry do běla rozžhavenými sálají přebytečnou energii do prostoru (dnes je to směšné, ale ještě v půlce minulého století patřilo chlazení k největším technickým problémům měsíčních kolonií), vločka ztrácela přesné tvary, protože ji halil neviditelný příkrov jemňoučkého prachu a částeczek spálených plynů.

Letíme, vy kluci machometánský, a kdybyste mi chtěli vyvést nějakou nezdobu, rozbijeme se tam o ty skály dole!

Bylo mi do smíchu, ale když jsem si uvědomil, jak je to daleko na Jedničku, že ploštice je prostředek lokální dopravy s dosahem pětadvaceti kilometrů a že máme na palubě troje plíce a tři žaludky, ale vzduch a potraviny jenom pro jednoho, úsměv mi zmrznul na líci.

Máloco dovede zkazit náladu tak dokonale jako perspektiva, že se udusíte nebo zemřete hladem nebo obé najednou (pokud to jde).